Joan Pons per fi deixa enrere "la pitjor etapa de la meva carrera"

El migcampista del Peralada supera una lesió que l'ha tingut aturat durant més de vuit mesos

Joan Pons, amb la samarreta del Peralada, en un partit de la temporada passada contra el Vilassar.

GIRONA | CARLES ROSELL

Sempre hi és. Tard o d'hora, arriba aquell moment. El que mai esperes, però apareix. En major o menor mesura, amb més o menys rellevància, però sempre colpeja. Una carrera esportiva és llarga, molt llarga. Hi ha temps suficient per rebre una clatellada d'aquelles que fan mal. De les que et marquen durant molt de temps. Joan Pons, futbolista del Peralada, no se'n va escapar. Poc s'ho imaginava, a finals del passat mes de març, que cauria lesionat de gravetat. Ja havia hagut de passar per la infermeria més d'una vegada. Problemes musculars, alguna contractura, sobrecàrregues... Però un trencament així, mai de la vida. Fins que aquesta darrera primavera, el va sorprendre. I llavors va començar tot un calvari que s'ha allargat durant més de 8 mesos. En un entrenament, tot sol, Pons es va trencar. "Aquella setmana no podia anar convocat per acumulació de targetes, eren els últims minuts i estava força cansat. Vaig trepitjar amb el peu dret per girar cap a l'altre costat i llavors vaig sentir un crac molt fort". Mesos després, el migcampista ha tornat a jugar. Va ser en un partidet d'entrenament contra el Farners. Encara és aviat perquè reaparegui a la Lliga, però el primer pas està donat.

"Suposo que cap al mes de gener podré tornar a jugar", calcula. De moment, les sensacions són "molt bones", però encara li falta "ritme" i també "massa muscular" per estar al cent per cent. Com a mínim, ja s'ha tornat a sentir futbolista. "L'adaptació va ser bona. Van ser només 20 minuts, però feia un mes que m'entrenava amb el grup. És cert que el ritme no era el mateix que a la competició i que l'entrenador del Farners va avisar als seus perquè anessin amb compte, però ja és una bona notícia". No n'hi ha per a menys. Pons tornava a jugar des que al març va patir una ruptura del lligament encreuat anterior i del menisc extern del genoll. "En un primer moment vaig tenir molta por, però després de l'operació vaig començar a veure la llum", rememora el jugador, que explica també que ha viscut diverses etapes durant un procés de recuperació que se li ha fet "llarg".

"Als primers dos mesos les millores van ser molt ràpides. Després, veia que no avançava. Però els companys, la fisio i el club m'han ajudat molt". Ells, i també el cercle més proper. "Els amics i la família m'han donat un cop de mà per passar-ho el millor possible", explica. Perquè aquesta lesió li ha fet viure "la pitjor etapa de la meva carrera". Fins i tot supera una "època bastant complicad" en la que va encadenar fins a 8 ruptures de la zona isquiotibial. "Vaig plantejar-me deixar el futbol, però ara ha estat pitjor. Llavors podia anar tornant a jugar, però ara he estat aturat. Ha estat una lesió molt mental".

A Joan Pons li hauria fet "il·lusió" poder reaparèixer aquest cap de setmana en el derbi contra el Palamós, un dels seus exequips, però considera que encara és "aviat" per tornar a tenir minuts. Això sí, quan li toqui vestir-se de curt, té ben clar que "el que vull és ajudar l'equip com sigui". Sobretot, perquè els empordanesos estan enfonsats a la classificació. Res que el preocupi: "Tenim millor equip que l'any passat; només ens falta un pèl d'ofici perquè de qualitat, n'hi ha. És qüestió de temps que comencem a mirar cap amunt. Estic convençut que a la segona volta canviarem. El treball de tots nosaltres és bo i el de l'entrenador també".

Font del document:
http://www.diaridegirona.cat/esports/2015/12/10/joan-pons-deixa-enrere-pitjor/757146.html?utm_source=rss